

O cruce învechită

pastor, Daniel Popa

Pe un deal departe sta o cruce veche
Ca un semn al suferințelor
Și iubesc eu crucea unde scumpul Isus
Muri ca al meu Mântuitor.

Așa începe o binecunoscută și mult apreciată cântare creștină. Această cântare a cercetat multe suflete de-a lungul vremii, pentru că la cruce suntem puși față în față cu enormitatea păcatului nostru și cu prețul infinit de răscumpărare care a fost plătit în locul nostru. Și totuși, în epoca post-modernă în care trăim, încă din primul vers al cântării ne confruntăm cu o problemă simptomatică pentru tot ce înseamnă viața de credință în sec. XXI: crucea aceasta este prea veche. În goana noastră după tot ce este mai nou și mai relevant, după găsirea unor echivalente dinamice moderne ale învățăturilor vechi ale Scripturii, suntem pe cale să uităm adevăratul înțeles al crucii.

„Cândva demult, într-o țară foarte îndepărtată...” așa ar începe o poveste pentru copii. Într-o epocă a pragmatismului și materialismului, astfel de cuvinte cum ar fi „departe” sau „veche” nu reușesc să ne capteze imediat atenția, ci doar ne trimit cu gândul la niște locuri și lucruri care nu ne sunt familiare. Ba încă orice concept de care am atașa aceste cuvinte pare să devină deodată neinteresant: „țintă îndepărtată,” „mașină veche,” sau chiar Vechiul Testament! Căutăm ceva palpabil, vibrant, ceva din propria noastră experiență, scăpând adesea din vedere faptul că „vechiul” are o aură de echilibru, stabilitate și statornicie. Într-o lume caracterizată de schimbări dese, de curente și tendințe care trec aproape mai repede decât au apărut, crucea este un simbol constant al păcătoșeniei noastre și al suferințelor groaznice ale Celui ce a plătit pe deplin prețul răscumpărării noastre.

Cu câțiva ani în urmă, filmul Patimile Lui Hristos a făcut furori pe marile ecrane, dar a stârnit și multe controverse tocmai pentru că a ilustrat în mod grafic ce s-a întâmplat cu Domnul Isus la Calvar. Undeva, în străfundul ființei lor, oamenii au înțeles că suferințele Lui au fost suferințele lor, pedeapsa Lui era pedeapsa lor, și moartea Lui era moartea lor. În dorința de a scăpa de durere și necaz, apelăm la alte mijloace fizice sau psihice decât la unicul remediu oferit de Dumnezeu: jertfa mântuitoare a lui Hristos. Astfel, subiecte cum ar fi păcatul, vinovăția, osânda, pocăința, trebuiesc cosmetizate prin echivalenți dinamici care să ne convingă că de fapt Dumnezeu a plătit acest preț enorm pentru noi pentru că a văzut câtă valoare avem, nu pentru că ar fi avut milă de noi niște răzvrățiți.

Scriptura ne spune foarte clar că toți am păcătuit și suntem lipsiți de slava lui Dumnezeu (Ro.3:23), că toate faptele noastre bune nu sunt decât niște cârpe mănjite înaintea Lui (Is.64:6) și că plata păcatului este moartea (Ro. 6:23). „Dar Dumnezeu își arată dragostea pentru noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Ro. 5:8). Crucea ne vorbește despre dragostea lui Dumnezeu pentru noi, o dragoste veche, neclintită și statornică. O dragoste care a fost încercată în focul suferinței și care a rămas în picioare. Înainte de a deveni un simbol pe frontispiciul unei clădiri bisericești sau o podoabă de aur atârnată de gâtul unei vedete pop moderne, crucea a fost lemnul de durere pe care a atârnat un Salvator sângărând.

Vorbind despre aceasta, Pavel spune „S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Flp. 2:7-8). Fiul lui Dumnezeu a trebuit să renunțe la slava cerească, la prerogativele Sale de Dumnezeu, să Se coboare într-o lume a suferinței și a deznădejdii, unde să aducă o rază de lumină și să ofere speranță tuturor celor ce o caută. Un preț nespus a trebuit să fie plătit pentru ca Dumnezeu să fie în continuare just și drept, pedepsind aspru păcatul, dar și îndurător față de omul atât de rebel și înstrăinat față de El. Fiul lui Dumnezeu a venit de departe până la noi, cei ce ne îndepărtaserăm atât de mult de El.

Crucea nu trebuie să rămână însă pe un deal îndepărtat, nici o chestiune învechită, de domeniul trecutului. Chemarea lui Hristos sună cam așa: Cine vrea să vină după Mine să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să Mă urmeze. La cruce murim față de noi zi de zi, și ne apropiem tot mai mult în asemănare de Fiul lui Dumnezeu. Așa cum mântuirea noastră nu a fost posibilă fără cruce, nici sfințirea noastră zilnică nu este posibilă fără ea. La cruce lăsăm jos povara ce ne apasă, și de la cruce ne înălțăm în părtașia atât de necesară cu Dumnezeu. La cruce începe viața de credință, și prin părtașia crucii lui Isus vom intra pe porțile veșniciei.

Voi iubi vechea, trista cruce
Până sfârșesc viața umană
Eu voi sta lângă vechea cruce
Și-am s-o schimb cândva-ntr-o coroană.

